

ΚΑΜΙΑ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΣΗ ΝΑ ΜΗΝ
ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ
ΝΕΟΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Τυπογραφική Ομάδα Εργασίας της Ένωσης Αναρχικών

Οκτώβρης 2010

Το παρόν έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας είναι μια συλλογική προσπάθεια κάποιων ατόμων για την προώθηση και διάδοση των ελευθεριακών ιδεών και πρακτικών στην Κύπρο, την αντεπίθεση και καταπολέμηση του εθνικισμού, και τέλος, την ριζοσπαστική κριτική ανάλυση θεμάτων που αφορούν κυρίως την Κυπριακή πραγματικότητα. Επίσης, συγκεντρώνουμε ένα αριθμό από ντοκιμαντέρ και ταινίες, όπως και μουσικές συλλογές.

Με αυτή την βάση δημιουργήσαμε την Τυπογραφική Ομάδα Εργασίας της Ένωσης Αναρχικών και εργαζόμαστε πάνω σε δομές αυτοοργάνωσης στα πλαίσια ενός ευρύτερου επαναστατικού προσχεδίου.

Το διαθέσιμο έντυπο και οπτικό/ακουστικό υλικό που αναπαράγουμε και αναδημοσιεύουμε είναι προς του σκοπούς του κινήματος – για την αυτό-μόρφωσή μας και την αντιπληροφόρηση.

Παρόλα αυτά, οι εκδόσεις δεν αντικατοπτρίζουν και ανάγκη τις θέσεις μας, αλλά του ίδιου του συγγραφέα ή της συλλογικότητας.

Τέλος, δεν υπάρχει κανένας τίτλος «πνευματικής ιδιοκτησίας». Μπορείτε να φωτοτυπήσετε, να αντιγράψετε και να διανέμετε ελεύθερα.

Όλες τις εκδόσεις μπορείτε να τις βρείτε:

Στα γραφεία της Ένωσης Αναρχικών, Σαπφούς 9, εντός των τειχών Λευκωσία, πάροδο Σόλωνος (Παρ. / Σαβ. 17:00 – 19:00)

Στην Εναλλακτική Βιβλιοθήκη Αγράμματα, Περικλέους 82 πάροδος Ρηγαίνης (Παρ. 17:00 – 20:00)

Η Τυπογραφική Ομάδα Εργασίας

Για τους νεοφασίστες στην Κύπρο

«Όταν ήρθαν να πάρουν τους Εβραίους, δεν διαμαρτυρήθηκα, γιατί δεν ήμουν Εβραίος.

Όταν ήρθαν για τους κουμμουνιστές δεν φώναξα, γιατί δεν ήμουν κουμμουνιστής.

Όταν κατεδίωξαν τους τσιγγάνους, ούτε τότε φώναξα, γιατί δεν ήμουν τσιγγάνος.

Όταν έκλεισαν το στόμα των Ρωμαιοκαθολικών που αντιτάσσονταν στο φασισμό, δεν έκανα τίποτα γιατί δεν ήμουν καθολικός.

Μετά ήρθαν να συλλάβουν εμένα,

αλλά δεν υπήρχε πια κανείς να αντισταθεί μαζί μου ...»

-Μπέρτολ Μπερχτ

Αυτό το κείμενο γράφεται με αφορμή την πρόσφατη εμφάνιση της νεοφασιστικής οργάνωσης ΕΛΑΜ (εθνικό λαϊκό μέτωπο), η οποία συνδέεται με τους πυρήνες δράσης στην Κύπρο της ελληνικής φασιστικής οργάνωσης Χρυσή Αυγή. Αυτός ο νεοφασισμός που δραστηριοποιείται στην Κύπρο εδώ και κάποια χρόνια, από τη μία σχετίζεται με τον παραδοσιακό ελληνικό εθνικισμό και το μίσος προς τους Τούρκους και από την άλλη, συνδέεται και με το νέο ευρωπαϊκό ρατσισμό που εκφράζεται προς τους μετανάστες, όπως και με το κοινωνικό-ιδεολογικό μίσος που εκφράζεται προς ακτιβιστές και αντιεξουσιαστές σε διάφορες χώρες της Ευρώπης.

Κύπρος

Τα ακροδεξιά στοιχεία όμως δεν είναι κάτι που το βλέπουμε πρώτη φορά στην Κύπρο. Η εμφάνιση τους και η έκφρασή τους ιδεολογικά και πρακτικά πάει αρκετά πίσω και συνδέεται τόσο με επιθέσεις κατά των κοινών (δικονομικών) λαϊκών αγώνων της Κύπρου, όσο και με τον ελληνοκυπριακό «εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα» ενάντια στους Άγγλους και βέβαια, με την δράση της ΕΟΚΑ 'β για την ένωση και άλλων ομάδων και ατόμων ενάντια σε φυλετικούς και ιδεολογικούς εχθρούς. Αν και τα ακροδεξιά στοιχεία έδρασαν και στις δύο κοινότητες του νησιού και συνεχίζουν να υπάρχουν και στις δυο πλευρές της γραμμής –που τραβήχτηκε ανάμεσα στους ανθρώπους και το χώρο με την έμπρακτη βοήθειά τους– εδώ αναφερόμαστε μόνο στην πορεία των στοιχείων αυτών στην από δω πλευρά και στις σχέσεις των στοιχείων αυτών με τον εθνικισμό, την εκκλησία, τα πολιτικά κόμματα και οργανώσεις, το μίσος για τους κομμουνιστές, τους τουρκοκύπριους και τους τούρκους, τον ελληνικό φασισμό και πιο πρόσφατα τον ευρωπαϊκό νεοφασισμό, την «Ευρώπη φρούριο» και το μίσος προς τους μετανάστες οι οποίοι θεωρούνται ως οι νέοι «άλλοι» και υπεύθυνοι για τα κοινωνικά προβλήματα στις σύγχρονες καπιταλιστικές ευρωπαϊκές χώρες. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε εδώ πως όταν μιλάμε για φασιστικά και νεοφασιστικά στοιχεία δεν αναφερόμαστε αποκλειστικά στη συγκεκριμένη πολιτική ιδεολογία που εμφανίστηκε στην Ευρώπη του προηγούμενου αιώνα. Τα φασιστικά και νεοφασιστικά στοιχεία που υπάρχουν στην κοινωνία συνδέονται, και με τις ιδεολογικές και πρακτικές μορφές ολοκληρωτισμού που ενυπάρχουν στις πολιτικές δομές των σύγχρονων κρατών και του καπιταλιστικού συστήματος, αλλά και με τις ρητορικές περί «εθνικής καθαρότητας». Εκδηλώνονται δε, τόσο μέσω πρακτικών του κράτους και των οργάνων του, όσο και μέσω διαφόρων ομάδων που προωθούσαν και προωθούν τον ολοκληρωτισμό και τον ρατσισμό στην κοινωνία.

Μικρή ιστορική καταγραφή της εμφάνισης φασιστικών στοιχείων στην Κύπρο

Ένα ιστορικό σημείο από το οποίο θα μπορούσαμε να αρχίσουμε να μιλάμε για την εμφάνιση φασιστικών στοιχείων στην Κύπρο θα ήταν το 1948. Τότε που μέσα στο κλίμα της βρετανικής προώθησης της δημιουργίας ελληνοκυπριακής δεξιάς με σύγκλιση στόχων με το αποικιακό καθεστώς ενάντια στον κομμουνισμό, καταπνίγονται οι τελευταίες μεγάλες κοινές εργατικές κινητοποιήσεις (μεγάλες απεργίες στα μεταλλεία που ελέγχονταν από εταιρίες και δυνάμεις του Δυτικού κεφαλαίου) των ανθρώπων της Κύπρου -ανεξάρτητα εθνικότητας και θρησκείας. Η αναβαθμισμένη ελληνοκυπριακή δεξιά με τις στενές της σχέσεις με τις αποικιακές δυνάμεις και με τον έλεγχο πια και της εκκλησίας, αντιτάσσεται έμπρακτα στις απεργίες των «κομμουνιστών» και καλεί για πρώτη φορά τον αρχιφασίστα Γρίβα να την ενισχύσει δημιουργώντας οργάνωση στα πρότυπα της φασιστικής οργάνωσης «Χ» που δρούσε στην Ελλάδα υπό τις διαταγές του (η οργάνωση «Χ» συνεργάστηκε με τα περίφημα τάγματα ασφαλείας και άλλες φασιστικές οργανώσεις ενάντια στους κομμουνιστές στην Ελλάδα, ιδιαίτερα την περίοδο μετά την απελευθέρωση από τους Ναζί, όταν η χώρα ήταν ουσιαστικά υπό τον έλεγχο της Αγγλίας). Με την οργάνωση «Χ2», που στήνεται από συνεργάτες του Γρίβα στην Κύπρο το 1944 και στεγάζεται στο σωματείο «Ολυμπιακός», τα ιδεολογικά φασιστικά στοιχεία που αρχίζουν να αναπτύσσονται με την προωθούμενη άνοδο της ελληνοκυπριακής δεξιάς και του

τισμοί, ναζιστικός – φασιστικός και λενινιστικός – σταλινικός, είχαν ως αρχικό στόχο να καταργηθούν οι ελευθερίες αυτές και εδώ ακριβώς παρουσιάζεται το στοιχείο του λενινικού επιχειρήματος ότι όλες αυτές οι ελευθερίες είναι «αστικές».

Φυσικά για να μην υπάρξει σύγχυση ξεκαθαρίζουμε πως το πρόταγμα μας για την αυτόνομη κοινωνία από αυτόνομα άτομα είναι εφικτή μόνο με την καθολική ρήξη του υπάρχοντος, ως επαναστατική διαδικασία και για να το πούμε καλύτερα ως μια ριζικά νέα και ρητή φανταστική δημιουργία του ανώνυμου συλλογικού και όχι ως η μεταρρύθμιση της παροντικής κοινωνικής θέσμησης.

Εδώ δεν πρόκειται να αναφερθώ στον καθεαυτό φασίστα. Αναφέρομαι σε διευκρίνιση ως προς τα κοινωνικά και θεσμικά στοιχεία στα οποία αντανakλάται ο φασισμός και πως μέσω του παράγοντα κράτος και της προπαγάνδας της οποίας ασκεί, τα στοιχεία αυτά, εισχωρούν μέσα στην κοινωνική κουλτούρα του ατόμου.

Λόγου χάρη το θέμα της εθνικιστικής εκπαίδευσης και ο οριενταλισμός που παράγεται μέσα απ' αυτήν, όπου και παρουσιάζεται ως η κυρίαρχη ηγεμονία θεοποιημένων ιστορικών περιόδων, προσώπων και μεταφυσικών υπάρξεων. (και εδώ ακριβώς γίνεται αναφορά στο θέμα της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και στην ανικανότητα εφαρμογής όπου εκδηλώνει την επιρροή αυτών ακριβώς των θεσπισμένων στοιχείων, των εθνικιστικών ιδεολογικών προτύπων που στοιχειώνουν την τοπική κοινωνία .

Ξεκαθαρίζω πως αυτό δεν είναι φασισμός, πάραυτα, είναι παρά ελάχιστα βήματα πιο πίσω στο να γίνει ένας νέος κρατικός ολοκληρωτισμός ακολουθούμενος από όλο το ιστορικό παρελθόν του που κατά κάποιο τρόπο, σε αυτό ερχόμαστε αντιμέτωποι. Επίσης ο ρόλος των ΜΜΕ και η επίδραση τους στην κοινωνία λειτουργεί ως κέντρο (πυρήνας) μετάδοσης ή/και κατασκευής της κυρίαρχης ιδεολογίας. (και εδώ αναφέρομαι στην όλη πολιτική προπαγάνδα ανυψώσεων του εθνικού ύψους και της διαμόρφωσης κουλτούρας, σεξισμού, ρατσισμού, ξενοφοβίας και αντικατάστασης του κοινωνικού ενστίκτου με του καταναλωτικού.)

Πρόκειται για τοπική ανάλυση, αφού η μεταπολεμική περίοδος στην Κύπρο αποτέλεσε σημείο όχι μόνο μιας βίαιης οικονομικής ανόδου αλλά και μιας συνεχούς συντήρησης ενός υπέρ-θεάματος όσο αφορά το ζήτημα του κυπριακού προβλήματος, φυσικά, κουβαλώντας μαζί του έναν «εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα» (ο αγώνας της ΕΟΚΑ ήταν εν μέρει εθνικοαπελευθερωτικός, αντιαποικιοκρατικός και αντικομμουνιστικός) άμεσα συνδεδεμένο πια με το διεθνή φασιστικό ολοκληρωτισμό ως ιδεολογικό πρότυπο.

Το ύφος και η στάση μας.

Για να είναι ξεκάθαρο και να μην προκαλούμε σύγχυση, δε φεικτοποιούμε τη βία ως το ανώτερο όλων των επαναστατικών μέσων ή την κατάληξη των υπολοίπων, αλλά την αντιμετωπίζουμε ισάξια με όλα τα άλλα μέσα που έχουμε για να διαδώσουμε τις ιδέες μας. Αυτό σημαίνει ότι στεκόμαστε απέναντι της όχι με μια ηθικιστικά απολίτικη στάση της βίας = κακό, αλλά ως ένα πολιτικό μέσο πάντα υπό το φως της κριτικής.

Δε θα αφήσουμε να μετατραπεί η πολιτική δράση σε κυνήγι μαγισσών και συμμοριακή σύγκρουση με τους φασίστες. Παρόλα αυτά, θα αυτοοργανωθούμε για την προστασία του κοινωνικού χώρου και περιγύρου με όλα τα μέσα.

«Αν οι φασίστες διανέμουν προκηρύξεις, θα απαντούμε με προκηρύξεις, αν θέλουν πραγματικά να παίξουν άλλα παιχνίδια, θα τους σπάσουμε τα μούτρα»

Για τους νεοφασίστες στην Κύπρο

τικά αποκρύπτει το πρόβλημα και αρνείται να δει την πραγματικότητα. Μάλιστα ακολουθεί πιστά τους δρόμους του παρελθόντος, εξωθώντας στα ίδια αδιέξοδα και την συντριβή, όπως αμείλικτα έκρινε η ιστορική πραγματικότητα. Η αναγνώριση της Ελλάδας ως της "μητέρας πατρίδας", ως της χώρας στην οποία πρέπει με κάθε τρόπο να συγχωληθούμε, αδυνατεί να αντιληφθεί πως Ελλάδα δεν είναι μια ιδέα, μια φανταστική έννοια που υπάρχει στο υπερπέραν. Ο ελληνικός κοινωνικός σχηματισμός υπάρχει μέσα στην ιστορική του εξέλιξη όχι ανεξάρτητα από τις κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις αλλά μέσα σ' αυτές και καθοριζόμενος απ' αυτές.

Εμείς αναγνωρίζουμε, τρούμε και διδασκόμαστε από τις μεγάλες στιγμές του ελληνικού εργατικού κινήματος, όχι γιατί αυτό ήταν ελληνικό αλλά γιατί είναι ιστορικά ένα από τα σημαντικότερα ταξικά κινήματα της Ευρώπης. Οι ελληνολόγοι, νοσταλγοί κουντικών καθεστώτων, ήταν αντίθετα απέναντι, με τους "εχθρούς" που ο λαός πολέμησε. Στην καλύτερη περίπτωση ο εθνικισμός - ο έρπων φασισμός - απλά θα καταστρέφει τις κοινωνικές και ταξικές προοπτικές αντίστασης. Πολύ χειρότερα όμως, αυτού του τύπου αντιλήψεις και πρακτικές οδηγούν σε συμμορϊτικά κτυπήματα, ξυλοδαρμούς, "κλαίουσες" στην Λήδρας για την κατάρρευση του τείχους, σκοτεινές γριβικές αναμνήσεις που η αναβίωσή τους σύντομα θα πρέπει να απαντηθεί.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ - ΟΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝΕ ΠΑΤΡΙΔΑ

«Όσο περισσότερο διαδόσεις ένα ψέμα τόσο γίνεται πιο πιστευτό.»
Joseph Goebbels.

Αντί-φασισμός ως συνολική αντίληψη του υπάρχοντος.

Η αντιφασιστική πάλη είναι πρώτα πάλη ενάντια σε κάθε μορφής εξουσίας.

Θεωρούμε αρχικά σημαντικό να ξεκαθαρίσουμε κάποια σημεία, να γίνει μια διευκρίνιση ως προς την σημασία κατανόησης ενός αγώνα ο οποίος δεν περιορίζεται σε ένα μερικό ζήτημα ή/και μια μερική αντίληψη του υπάρχοντος. Ο αγώνας αυτός αντικατοπτρίζεται μέσω της αναγκαιότητας κατανόησης και επίτευξης μιας διευκρίνισης η οποία δεν απομακρύνεται της ουσίας, δηλαδή, της σφαιρικής αντίληψης, της ολότητας των αιτιών και της επεξήγησης των κοινωνικών-πολιτικών και οικονομικών ζητημάτων μέσω μιας ιστορικής καταγραφής όπου μόνο ως τέτοια μπορεί να συλλάβει τον διαχωρισμό μεταξύ των πολυπληθέστατων ιδεολογιών και εξουσιαστικών συστημάτων τα οποία έχουν ως κύρια πολιτική την διαμόρφωση ενός οριενταλισμού ή/και μιας κοινωνίας του θεάματος, έχοντας ως κύριο ρόλο την παραγωγή θεαματικής σύγχυσης (προπαγάνδας) με σκοπό την επίτευξη κυριαρχίας.

Η αναφορά γίνεται ακριβώς στο ότι η αναγκαιότητα κοινωνικής οργάνωσης εμφανίζεται όχι ως μια μονόπλευρη αντίληψη ενός αντιφασιστικού λόγου και δράσης, αλλά διάμεσου της αντανάκλασης όλων των στοιχείων τα οποία ξεπροβάλλουν σε περιπτώσεις όπως η άνοδος της ακροδεξιάς και πως αυτά τα στοιχεία δεν περιθωριοποιούνται σε μια μονόπλευρη ανάπτυξη λόγου και πρακτικής.

Όσο για την οικονομική κρίση λειτουργεί ως κυρίως παράγοντας όξυνσης της ίδιας της προηγηθείσας κοινωνικής κρίσης άμεσα επηρεαζόμενη από το πολιτικοοικονομικό στοιχείο, όπου διάμεσου αυτού, παρουσιάζεται όχι μόνο η άνοδος της ακροδεξιάς αλλά και η εξέλιξη των ίδιων κρατών σε εκμοντερνισμένα κέντρα (πυρήνες) κοινωνικού έλεγχου, καταστολής, απόλυτης γραφειοκρατίας και επεκτατισμού. Στο σημείο αυτό ακριβώς εμφανίζεται και η κοινωνική αντίδραση και η αναγκαιότητα αναθεώρησης της όλης κοινωνικής οργάνωσης διάμεσου των κινηματικών κόμβων όπου αμφισβητείται ή/και καταργείται ο ρόλος και μετέπειτα η αναγκαιότητα ύπαρξης του ίδιου συστήματος και των στοιχείων, που το ίδιο παράγει.

Επίσης ένα άλλο σημείο άξιο προσοχής, είναι ότι πολλές απ' τις θεσπισμένες ελευθερίες ή και όχι, πάνε να καταπατηθούν και πολλές απ' αυτές έχουν ήδη καταπατηθεί, περιλαμβανόμενου και αυτών που κερδήθηκαν μέσα από επαναστάσεις, εξεγέρσεις και αιματηρούς αγώνες ενάντια στις δομές κυριαρχίας. Οι δυο μεγαλύτεροι ολοκληρω-

εθνικισμού, αποκτούν και το εκτελεστικό -στρατιωτικού τύπου- κομμάτι τους.

Την ίδια περίοδο έχουμε παράλληλα την αρχή του έντονου διαχωρισμού της ελληνοκυπριακής κοινότητας στη βάση «αριστερά/δεξιά» που εκφράζεται επίσης με την έντονη πολιτικοποίηση των ποδοσφαιρικών σωματείων. Στην συνέχεια της περιόδου αυτής ο εθνικιστικός εξτρεμισμός αρχικά με την δράση του Γρίβα και των συνεργατών του πρωτοστατούν στην εδραίωση των ακροδεξιών στοιχείων μέσα στον αγώνα της ΕΟΚΑ όπου και στην συνέχεια συνδέεται έντονα με το διαχωρισμό της κοινωνίας την μετά το 57 περίοδο και μετέπειτα με τη δράση και τις φασιστικές πρακτικές της ακροδεξιάς οργάνωσης ΕΟΚΑ Β. (Διευκρίνιση: Ο αγώνας της ΕΟΚΑ Α δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως φασιστικός, πάραυτα, τα στοιχεία και η επιρροή των εξτρεμιστικών στοιχείων δεν αποτελούν αυταπάτη. Ο αγώνας της ΕΟΚΑ Α ήταν εν μέρη αντιαποικιοκρατικός, αντικομμουνιστικός εθνικοαπελευθερωτικός και ένα παιχνίδι εξουσίας μεταξύ του κάσματος ιδεών που διακατείχαν τον αγώνα αυτό και των διαφόρων εξουσιών που εξασκούσαν επιρροή.)

Τα φασιστικά στοιχεία συντάσσονται έτσι, και από τότε σε μεγάλο βαθμό ταυτίζονται, με τον ελληνικό εισαγόμενο εθνικισμό και το σύνθημα για ένωση. Σύνθημα που λειτουργεί ως ο συσπειρωτικός πόλος ενάντια των Άγγλων κατακτητών και διαχέεται έντονα στην κοινωνία, γεγονός που αποδεικνύεται από τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος του '50. Την ίδια περίοδο τα πολιτικά συμφεροντολογικά τερτίπια με την υποστήριξη ή όχι της ένωσης που ξεκινάει το ΑΚΕΛ, το οποίο μονοπωλεί πια το εργατικό κίνημα, κάνουν σαφές ότι κυνηγάει την εξουσία και ότι ακολουθεί πιστά τις εξελίξεις στη «μητέρα πατρίδα» και το «αδελφό ελληνικό ΚΚΕ». Μετά την ανεξαρτησία και την ακόλουθη μη-εκπλήρωση του μεγάλου ονείρου για ένωση, οι διαχωρισμοί της ελληνοκυπριακής κοινότητας εκτείνονται ακόμα πιο δεξιά με τη διαμάχη μεταξύ Μακαρίου και Γρίβα. Εκεί πια τα φασιστικά στοιχεία που υπήρχαν στην ελληνοκυπριακή δεξιά δραστηριοποιούνται επιτιθέμενα στους μεγαλύτερους για αυτά τότε εχθρούς, τους «κομμουνιστές» και τους «τούρκους». Η «σκοτεινή όψη» της ΕΟΚΑ Α παίρνει σάρκα και οστά με την ΕΟΚΑ Β που έχει πια σαφείς και ξεκάθαρες σχέσεις με τη κούνια των Αθηνών και τις Δυτικές δυνάμεις που αποσκοπούν στον έλεγχο της ευρύτερης περιοχής. Η δράση της φασιστικής αυτής συμμορίας, που είναι απλά η κορυφή ενός πολύπλοκου και επικίνδυνου μείγματος εθνικισμού και ολοκληρωτισμού περνάει από αναρίθμητες επιθέσεις προς την ελευθερία των κατοίκων της Κύπρου και κορυφώνεται με το πραξικόπημα, μια ξεκάθαρη φασιστική κίνηση.

Η μετά-το-1974 εποχή

Η κατακραυγή του «φασισμού» από την κοινωνία που ακολουθεί στη νότια πλευρά της Κύπρου στη μετά-το-1974 εποχή με συνθήματα όπως: «Ο Λαός δεν ξεχνά τους Φασίστες τους Κρεμά» που ακούγονταν από χιλιάδες κόσμου κατά την επιστροφή του Μακάριου στη Λευκωσία μετά το πραξικόπημα, καταφέρνει να σταματήσει κάπως τη φασιστική αυτή πρακτική, αλλά δεν είναι ικανή να σβήσει τα και τα πολύπλοκα ιδεολογικά φασιστικά στοιχεία που εισχωρούν στις πολιτικές δυνάμεις και συγκεκριμένα στο ΔΗΣΥ, που εκφράζει τότε την ακραία τάση του Γρίβα σε αντίθεση με το ΔΗΚΟ που ακολουθεί τον «εθνάρχη». Παρά την έντονη κοινωνική κατακραυγή του φασισμού, με τη βοήθεια της οργανωμένης λήθης της κοινωνίας και τη διαστρέβλωση των γεγονότων της προ-το-1974 εποχής που προωθείται από την εκπαίδευση και την ταυτόχρονη ηρωοποίηση της ΕΟΚΑ και δαιμονοποίηση των «τούρκων» (και που συμβολοποιείται στο περίφημο σύνθημα «Δεν Ξεχνώ και Αγώνιζομαι») η κοινωνία πέφτει σε μια «νάρκη» έναντι στα φασιστικά στοιχεία η οποία μάλιστα εντείνεται από το «Κυπριακό Οικονομικό Θαύμα» και τη μεγάλη οικονομική ανάπτυξη. Τα επόμενα χρόνια, με την κοινωνία να κοιτάει μόνο την άλλη (βόρεια) πλευρά φοβούμενη τους «τούρκους» και τις μνήμες των από-τα-μέσα φασιστικών επιθέσεων να ξεθωριάζουν, το κράτος και η άρχουσα τάξη υποστηρίζουν και αναπαράγουν τα φασιστικά στοιχεία, και αυτά, ταυτιζόμενα με τον εθνικισμό καλύπτονται και κρύβονται πίσω από έναν σχετικά αποδεκτό αντι-τουρκισμό.

Η εποχή της «νάρκης» και των κρυμμένων φασιστικών στοιχείων τελειώνει περίπου το 2003-2004, όπου το σχέδιο Αννάν έρχεται να ταραξει τα φαινόμενα ήρεμα νερά της ισορροπίας μεταξύ εθνικισμού και καπιταλισμού που έχει φέρει η απάθεια της οικονομικής «άνθησης». Η ελληνοκυπριακή κοινωνία πολώνεται σε αυτούς που είναι υπέρ της λύσης και αυτούς που είναι κατά και τα πράγματα αλλάζουν και πάλι. Από τη μία η παραδοσιακή εθνικιστική προπαγάνδα του ΟΧΙ που προωθείται από τις απορριπτικές δυνάμεις συνοδεύεται και από φασιστικά στοιχεία που επανεμφανίζονται, και από την άλλη, η προπαγάνδα του ΝΑΙ παίρνει την μορφή προώθησης των Δυτικών συμφερόντων που εισέρχεται στην Κύπρο με χρηματοδοτήσεις μέσω διεθνών οργανισμών (ΟΗΕ, UNDP κ.τ.λ.) προς τη δυτική αγορά της «επίλυσης συγκρούσεων» και των μη-κυβερνητικών οργανώσεων (NGO's). «Ειρωνικές»

Για τους νεοφασίστες στην Κύπρο

χρηματοδοτήσεις υπέρ της «λύσης» (τις οποίες το κεφάλαιο και η παγκόσμια εξουσία διαλαλεί πως προσφέρει για τη βοήθεια και την επίλυση συγκρούσεων που οι ίδιες δυνάμεις δημιουργούν) που ρίχτηκαν στην Κύπρο για την προώθηση ενός επιβεβλημένου σχεδίου το οποίο αποσκοπούσε στη διατήρηση των κατεστημένων «μεγάλων» συμφερόντων και το νέο «παιχνίδι» της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής συσπείρωσης που παίζεται γύρω από την ένταξη χωρών στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος είναι γνωστά σε όλους, τα αποτελέσματα της νέας όμως αυτής πώλωσης της κοινωνίας και της νέας Ευρωπαϊκής ιστορικής φάσης της Κύπρου συνδέονται άμεσα με την επανεμφάνιση των «ενωτικών» και ακόλουθα των φασιστικών στοιχείων της πολιτικής κυριαρχίας, αλλά και νέων ομάδων όπως το ΕΛΑΜ.

Την περίοδο αυτή η διάσπαση του ΔΗΣΥ, το οποίο καθαρά πια εντάσσεται στο νεοφιλελεύθερο πολιτικό ρεύμα, και η συγκέντρωση των εθνικιστικών, ενωτικών και φασιστικών δυνάμεων στο νέο ΕΥΡΩΚΟ, αλλάζουν τις πολιτικές ισορροπίες. Την ίδια περίοδο, προ του δημοψηφίσματος, κάνει επίσης την εμφάνισή της και η Χρυσή Αυγή, για να στηρίξει τους «αδελφούς» ελληνοκύπριους στο νέο αγώνα κατά των τούρκων, του μεγάλου εχθρού. Οι πρώτοι πυρήνες της Χρυσής Αυγής εμφανίζονται το 2002-03 και με τη βοήθεια των εγκατεστημένων εθνικιστικών δομών που υπάρχουν στους οργανωμένους οπαδούς του ΑΠΟΕΛ στη Λευκωσία, του Απόλλωνα στη Λεμεσό και άλλων σωματείων, απλώνουν στη νεολαία τα νεοφασιστικά στοιχεία που συνδέονται με τη νεανική οπαδική «παραβατικότητα» και διαμορφώνονται ως ρατσιστικές διακρίσεις και «δικαιολογούνται» κάτω από το εθνικό ιδεώδες. Η οργανωμένη δράση των πυρήνων αυτών εμφανίζεται το 2005 και παίρνει, τόσο τη μορφή επιθέσεων σε τουρκοκύπριους μαθητές του English School (χαρακτηριστικό σύνθημα που εμφανίστηκε στις εγκαταστάσεις του σχολείου: «English School is Greek»), σε αυτοκίνητα τουρκοκυπρίων κ.α., αλλά και τη μορφή διαμαρτυριών και αντιδράσεων την περίοδο του ανοίγματος του οδοφράγματος της Λήδρας, όσο και αυτή των επιθέσεων και προκλήσεων σε μετανάστες και μαγαζιά-στέκια μεταναστών στην παλιά Λευκωσία, αλλά και σε κοινωνικούς χώρους της παλιάς πόλης.

Πιο πρόσφατα, μετά και την εμφάνιση του ΕΛΑΜ ως το επίσημο πια παρακλάδι της νεοφασιστικής οργάνωσης στην Κύπρο, η δράση παίρνει και τη μορφή οργανωμένων και συντεταγμένων πορειών-παρελάσεων που συνοδεύονται με προπηλακισμούς δημοσιογράφων και διερχόμενων στο οδόφραγμα της Λήδρας και συντονισμένων και στοχευμένων επιθέσεων προς νεαρούς, «διαφορετικούς» και αντιεξουσιαστές, που συχνάζουν στην περιοχή της Φανερωμένης. Μια περιοχή της παλιάς πόλης που τα τελευταία χρόνια έχει συνδεθεί με την κοινωνική διεκδίκηση και εκφράζει την εμφάνιση μιας νέας –για τη Λευκωσία – πολιτικής τάσης× ένα πολιτικό-κοινωνικό χώρο που εναντιώνεται προς την άρχουσα τάξη με διάφορους τρόπους και κινητοποιήσεις, που υποστηρίζει τους μετανάστες και διεκδικεί έμπρακτα το δημόσιο χώρο με συνελεύσεις, εκδηλώσεις και πάρτι. Ακόμα, η συγκεκριμένη περιοχή συνδέεται παραδοσιακά με νεανικές εθνικιστικές οργανώσεις που άμεσα ή έμμεσα χρηματοδοτούνται από την εκκλησία της Φανερωμένης όπως η ΕΦΕΝ η οποία και λειτουργεί σε κάποιες περιπτώσεις ως προθάλαμος για πιο φασιστικού τύπου πυρήνες και οργανώσεις όπως το ΕΛΑΜ.

Η δράση και η ρητορική του ΕΛΑΜ το τοποθετούν σίγουρα στο υπάρχων δίκτυο των εθνικιστικών οργάνωσης της Κύπρου, όμως ταυτόχρονα διαφοροποιείται από τον παραδοσιακό εθνικισμό και τα συγκαλυμμένα –ή και όχι τόσο συγκαλυμμένα– φασιστικά στοιχεία που αυτός πολλές φορές κυφορεί× τον εθνικισμό που εκφράζουν αυτές οι κυπριακές εθνικιστικές οργανώσεις. Η διαφορά έγκειται στο ότι η συγκεκριμένη οργάνωση εκφράζει επίσης ένα ευρωπαϊκό νεοφασισμό και μια ανάπτυξη της ακροδεξιάς που απλώνεται χρησιμοποιώντας έντονα τη μεγάλη εισροή μεταναστών που το καπιταλιστικό σύστημα παράγει. Παρουσιάζοντας τους μάλιστα ως την κύρια απειλή προς τους ευρωπαίους πολίτες, χρησιμοποιεί έναν λαϊκισμό που «πουλάει» εν μέσω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του συστήματος. Οι ομάδες αυτές κερδίζουν έδαφος παρουσιάζοντας τον εαυτό τους ως νόμιμη δημοκρατική πολιτική δύναμη με δικαιώματα για διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις ενάντια στους «υπεύθυνους» των «δεινών» της κοινωνίας, ακόμα και αν οι κινητοποιήσεις αυτές είναι ενάντια στην ελευθερία άλλων κοινωνικών, πολιτικών, φυλετικών ομάδων και καλλιεργούν ρατσισμό, ξενοφοβία και διακρίσεις. Η αντίδραση προς τέτοιες οργανώσεις είναι έτσι αντίδραση στις εθνικιστικές ιδέες που μιλάνε περί «εθνική καθαρότητα» –με άμεση σχέση με την περίπτωση της δικαιοδικής Κύπρου– όπως και αντίδραση προς το ρατσισμό, το φυλετικό και εθνικό μίσος και την καταπάτηση των κοινωνικών και πολιτικών ελευθεριών. Η λύση για την οικονομική κρίση του θεαματικού συστήματος δεν είναι ο διωγμός των μεταναστών όπως λένε, μόνο ο διωγμός του ίδιου του συστήματος θα σταματήσει την παραγωγή τέτοιων εκτροχιάσεων.

ΚΑΘΑΡΟΙ ΛΑΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΟΝΟ ΣΤΑ ΒΡΩΜΙΚΑ ΜΥΑΛΑ ΣΑΣ

Να σταματήσουμε τον εθνικισμό

Κάθε χρόνο στις αντικατοχικές πορείες, στις συνελεύσεις κυπρίων φοιτητών, σε σχολικές & εθνικές γιορτές, σε συνέδρια πολιτικών κομμάτων, σε τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές βιώνουμε το εθνικό θέατρο του παραλόγου: εθνικιστικά συνθήματα, πλήθος σημαίων, έξαρση του πατριωτισμού και της χριστιανοσύνης με αποκορύφωμα του εθνικού αυτού παροξυσμού, - το grand finale – ο ελληνικός εθνικός ύμνος! Βέβαια η πραγματικότητα αυτή αντικατοπτρίζει την κυρίαρχη αντίληψη που καλλιεργείται συστηματικά και υπάρχει εδώ και χρόνια στο νησί: ο απόλυτος άκρατος εθνικισμός. Ο όρος εθνικισμός – πατριωτισμός εύκολα παρανοείται και ακόμα πιο εύκολα εγείρει αντιστάσεις.

Τι είναι τελικά το έθνος, ο εθνικισμός, ο πατριωτισμός; Μήπως ο πατριωτισμός είναι κι αυτός ένας συγκαλυμμένος εθνικισμός; Καμιά φορά ακόμα και τα πιο δημοκρατικά πνεύματα διολισθαίνουν στην προάσπιση της εθνικής ταυτότητας. Σχολείο, ΜΜΕ, κρατικοί φορείς, πολιτικά κόμματα συστηματικά προπαγανδίζουν την εθνική συνείδηση. Ως έθνος μπορούμε να θεωρήσουμε μια ομάδα πληθυσμού που έχει και διαμορφώνει κοινές αναπαραστάσεις σ' ένα συγκεκριμένο ιστορικό πλαίσιο. Οι κοινωνικές διαδικασίες που τις διαμορφώνουν δεν είναι στατικές αλλά υπάρχουν μέσα σ' ένα πλέγμα συγκρούσεων, αλλοιώσεων και διαφοροποιήσεων όπου αυτά τα κοινά στοιχεία αναφοράς συνεχώς μεταβάλλονται δημιουργώντας νέα δεδομένα και συνθήκες. Κατά την φεουδαρχία όπως και σε παλαιότερες κοινωνικές οργανώσεις, αν και υπήρχαν εθνολογικά στοιχεία ουσιαστικά αυτά συστηματοποιούνται με την κυριαρχία του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και διακέονται σαν κυρίαρχη ιδεολογία. Έτσι η εθνική συνείδηση αναπτύσσεται αρκετά πρόσφατα ιστορικά, στην Ευρώπη τον 18ο αιώνα μαζί με την ανάπτυξη του Καπιταλισμού.

Στις αρχές ύπαρξής του ο Καπιταλισμός απαιτούσε για την ανάπτυξη του όσο το δυνατό πιο μεγάλα, όσο το δυνατό πιο συγκεντρωτικά κράτη και ο εθνικισμός ήταν η κατάλληλη ιδεολογία για την εκπλήρωση αυτής της αναγκαιότητας: έτσι δημιουργήθηκαν τα έθνη-κράτη, ως αποτέλεσμα μεγάλων συγκρούσεων μεταξύ της ανερχόμενης αστικής τάξης και της φεουδαρχίας, της τότε κυρίαρχης τάξης. Είναι γεγονός ότι πριν από την Ελληνική Επανάσταση στα Βαλκάνια συνυπήρχαν διάσπαρτα διάφορες εθνότητες (Τούρκοι, Αρβανίτες και Αλβανοί, Βλάχοι, Έλληνες, Σλάβοι) παρόλα αυτά η αναγκαιότητα κυριαρχίας της αστικής τάξης εξανάγκασε την δημιουργία αμιγώς εθνικών κρατών. Το εθνικό παραλήρημα των εθνοκτόνων είναι απόρροια της γαλούχησης του "ελληνοχριστιανικού ιδεώδους".

Ας ξεκαθαρίσουμε κάποια πράγματα: ο όρος αυτός εφευρέθηκε με την ύπαρξη του ελληνικού κράτους και δεν ανταποκρίνεται σε κάποια ιστορική πραγματικότητα. Δεν υπήρξε μια ομαλή διαδικασία συνέχειας της ελληνικής αρχαιότητας με την βυζαντινή ορθοδοξία αλλά μια μετωπική σύγκρουση των δύο αντιθέτων πολιτισμών για την επικράτηση του ενός. Έτσι σημαίες με την ελληνική σημαία, την Κύπρο και τον Παρθενώνα μπορούν να εκληφθούν μόνο ως ένα κακαίσθητο κολλάζ ανιστόρητης προπαγάνδας. Η εφεύρεση της Μεγάλης Ιδέας – αποτέλεσμα της προηγούμενης διαδικασίας – εξυπηρέτησε τον ελληνικό αστισμό για την επέκταση της πολιτικής του κυριαρχίας στο σύνολο των εδαφών που ζούσαν ελληνικοί πληθυσμοί (1912-1922). Όλα αυτά αποδεικνύουν ότι ο εθνικισμός ως ιδεολογία υπάρχει εξυπηρετώντας συγκεκριμένα συμφέροντα επιβολής κυριαρχίας και καθυπόταξης.

Το έθνος αποτελεί τον συνεκτικό δεσμό ανωτέρων και κατωτέρων κοινωνικών στρωμάτων, καταπιεστών και καταπιεζομένων. Εξυπηρετεί και διαιωνίζει αυτή τη διάκριση αφού εντοπίζει τον εχθρό σε ένα άλλο έθνος – το οποίο παρεμπιπτόντως διαπερνάται από την ίδια αντίφαση. Ένας από τους κυριότερους λόγους επιβολής κυριαρχίας στα κατώτερα στρώματα είναι η αποδοχή από αυτά της εθνικής ενότητας και των κοινών εθνικών συμφερόντων – τα κοινά εθνικά συμφέροντα δεν υπάρχουν είναι μια απάτη. Επικαλούμενη αυτά οι κυβερνήσεις δικαιολογούν και επιβάλλουν την αυταρχική τους πολιτική. Ιδιαίτερα η ιστορία της Κύπρου δεν μπορεί να μας αφήνει με αυταπάτες. Ο δικός μας εθνικισμός χρησιμοποιήθηκε τελικά από τους ίδιους τους αποικιοκράτες, από τους οποίους πολεμούσαμε να απελευθερωθούμε, ως όπλο ενάντια στον Κυπριακό λαό, για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους.

Ο διαχωρισμός του λαού σε Έλληνες και Τούρκους, η παραγνώριση κοινών μας πολιτισμικών καταβολών, δημιουργήσε ανεπανόρθωτες βλάβες στις μεταξύ μας σχέσεις. Η περιχαράκωση πίσω από εθνικά συμφέροντα, ουσιασ-

